

Anne-Laure
BONDOUX

*Menteix-me,
et creuré*

Jean-Claude
MOURLEVAT

Columna

ANNE-LAURE BONDOUX
JEAN-CLAUDE MOURLEVAT
MENTEIX-ME,
ET CREURÉ

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

ORIGINALMENT PUBLICAT AMB EL TÍTOL *ET JE DANSE, AUSSI*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2017

© FLEUVE ÉDITIONS, PARÍS, 2015

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2017

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2017

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2017

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2261-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.843-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRES A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

24 de febrer de 2013
De Pierre-Marie Sotto a Adeline Parmelan

Estimada senyora Parmelan,

Quan he tornat de viatge aquest dissabte, m'he trobat a la bústia un sobre voluminós que duia la seva adreça de correu electrònic a la part posterior. Suposo que es tracta d'un manuscrit. En aquest cas, li agraeixo la confiança que ha dipositat en mi, però l'he d'informar que mai no em llegeixo els textos que la gent m'envia. Això és feina dels editors. Personalment, només sóc un escriptor que prou problemes té amb la seva obra per criticar la dels altres.

Per tant, no he obert el sobre. L'hi tornaré dilluns mateix a la seva adreça postal si és tan amable de comunicar-me-la. Espero que no li sàpiga greu.

Atentament,
Pierre-Marie Sotto

24 de febrer de 2013
D'Adeline Parmelan a Pierre-Marie Sotto

Estimat senyor Sotto,

Gràcies per haver-se pres la molèstia d'escriure'm després de tornar de viatge, tot i que la seva resposta m'ha desconcertat molt. Si li he de ser sincera, estava segura que obriria el sobre. Però pensant-ho bé, ho entenc: la seva fama li deu comportar tota mena de peticions molestes, i té tota la raó de protegir-se'n. Com que ha tingut l'amabilitat d'enviar-me un missatge, m'agradaria informar-lo que el contingut del sobre no té res d'ordinari. I malgrat que sóc una de les seves admiradores, crec que puc afirmar que no sóc una lectora com les altres.

Confio en la seva curiositat i espero no semblar-li massa agressiva.

Amb tota la meva admiració,
Adeline Parmelan

25 de febrer de 2013
De Pierre-Marie Sotto a Adeline Parmelan

Estimada senyora Parmelan,

Si no he obert el sobre és perquè m'agrada escollir personalment les meves lectures. I també és, de fet, perquè amb el temps he après a no dispersar-me. Només ho he fet una vegada, d'iniciar correspondència amb una

lectora, i perdoni'm per parlar-li amb tanta franquesa, però no tinc cap raó objectiva per repetir aquesta experiència amb vostè.

Gràcies per llegir-me.

Cordialment,

Pierre-Marie Sotto

25 de febrer de 2013

D'Adeline Parmelan a Pierre-Marie Sotto

Estimat senyor Sotto,

No tinc el costum d'escriure a personalitats, i no s'imagina pas els dubtes que vaig tenir abans d'enviar el sobre ni els esforços que em va suposar poder trobar la seva adreça postal. Pel que sembla, la lectora amb la qual es va correspondre tenia arguments més sòlids que els meus per robar-li una mica del seu temps. Em pregunto com s'ho va fer!

El to sec del seu missatge és força descoratjador, però tornaré a provar sort: aquesta foto, que li envio en un arxiu adjunt, potser li evocarà alguna cosa.

Atentament,

Adeline Parmelan

25 de febrer de 2013
De Pierre-Marie Sotto a Adeline Parmelan

Estimada Adeline Parmelan,

Perdoni el meu to sec, no tenia pas intenció d'ofendre-la. A vegades potser sóc una mica matusser, sobretot ara.

Aquella jove em va escriure breument en referència a la novel·la que tracta de la sordesa. Com que és sorda i té dos fills sords, el tema la va afectar personalment. Ens hem estat escrivint durant uns quants anys. Com una cosa natural i sense pretensions. Les seves cartes, per contra, m'han provocat un lleuger malestar, ho reconec. En quin sentit vostè és una lectora diferent de les altres?

Pel que fa a la foto adjunta, em sap greu decebre-la una vegada més, però no m'evoca absolutament res. L'ha fet vostè? És on viu?

Cordialment,
Pierre-Marie Sotto

25 de febrer de 2013
D'Adeline Parmelan a Pierre-Marie Sotto

Estimat Pierre-Marie Sotto,

Si aquesta foto no li fa recordar res, oblidi-se'n, però deixi'm que em sorprengui d'una cosa: per ser dues persones que no tenen res a dir-se, trobo que ens escrivim molt! D'altra banda, la seva disponibilitat m'honra! N'he

de deduir que no està absorbit per l'escriptura? O potser és que acaba de fer una nova novel·la? Per a mi seria una notícia fantàstica, i m'encanten les bones notícies —a casa meva fa temps que hi escassegen.

Li perdono de bona gana la seva matusseria. No m'ha pas ofès. Per desgràcia, em cal això i més.

Adeline Parmelan

26 de febrer de 2013

De Pierre-Marie Sotto a Adeline Parmelan

Estimada Adeline Parmelan,

Sí, ens escrivim molt, però no hi ha igualtat entre nosaltres: vostè sap molt de mi, però jo no sé res de vostè. Només cal anar a internet i teclejar el meu nom en un motor de cerca. Hi trobarà la meva data de naixement (sí, tinc seixanta anys), la meva biografia, fotos que reflecteixen totes les edats de la meva vida, les últimes sense cap mena de pietat per la recent calvície. Pot escoltar el so de la meva veu. En resum, estic exposat. Nu. Vostè, en canvi, està còmodament amagada en l'anonimat. I les escasses indicacions que em dóna sobre vostè mateixa em diuen ben poc.

Gràcies per considerar que una nova novel·la meva és una bona notícia, però per desgràcia, temo que ens hauré d'esperar un quant temps.

Reitero la proposta en referència al seu manuscrit. Si em dóna una simple adreça postal, l'hi tornaré. Fins llavors, el tornaré a guardar al prestatge inferior de la meva

biblioteca, on conviurà amb els estats de comptes banca-
ris i els contractes d'edició.

Cordialment,
Pierre-Marie Sotto

26 de febrer de 2013
D'Adeline Parmelan a Pierre-Marie Sotto

Estimat Pierre-Marie Sotto,
Alta. Morena. Grassa.

34 anys.

Veu: contralt (canto en una coral d'aficionats).

Calvície: encara no.

Sóc conscient que aquest retrat no és gens atractiu i que no arribo ni a la sola de la sabata de la jove que es va identificar amb *Silencis* (si els meus records de lectura són correctes). En aquest sentit, i tenint en compte que el va commoure, per què ha deixat d'escriure-li? Que hi va haver algun «malentès» entre vostès?

Segurament m'he equivocat enviant-li aquest sobre, i no vull pas ocupar més temps l'espai dels seus prestatges.

La meva adreça: Carreró Marc-Bloch, 1, 72727 Le Cloître.*

(Li agrairia que m'enviés el sobre una mica ràpid, perquè tinc previst traslladar-me aviat. Li pagaré el cost de l'enviament.)

La seva lectora fidel,
Adeline Parmelan

* En català, «El Claustre». (*N. de la T.*)

PS: Sembla que té problemes amb l'escriptura de la propera novel·la, però sàpiga que de totes maneres l'espero amb impaciència. I no sóc l'única!

27 de febrer de 2013
De Pierre-Marie Sotto a Adeline

Estimada Adeline,

Sí, exacte, es tracta de *Silencis*.

No sé si faig bé, però de totes maneres l'hi diré: la nit després de rebre el seu segon missatge, em vaig despertar a les tres de la matinada. Li ha passat mai, això? De sobte, a mitja nit, t'aclapara una evidència: «El meu fill m'odia...», «El meu pare s'està morint...», «Sóc vell...» o alguna cosa per l'estil. En qualsevol cas, et fot la nit enlaire. Doncs bé, no era pas res espectacular, només una reflexió sobre vostè, que es podria resumir en aquestes paraules: «M'he trobat amb un os dur de rosegar».

No sé què conté aquest sobre, però li confesso que me'l començo a mirar amb uns altres ulls. Em permet que el guardi un quant temps més?

Aquella jove i jo ens vam deixar d'escriure perquè va emigrar a Irlanda amb el seu marit. «Si algun dia va a Dublín», em va dir, «vingui'm a veure». No hi he anat mai, per descomptat. De fet, reconec que vaig ser jo el primer de cansar-me de la seva prosa. Probablement se cenyia massa a la seva realitat. De bona gana li hauria perdonat que s'inventés alguna cosa. Jo no me n'estava pas, de fer-ho!

Li envejo que canti en una coral. Quin repertori?
Jo sóc massa cerebral. Canto fatal i ballo com un ós.

Gràcies per esbossar-me aquest seu retrat sense voluntat de complaure. Li confereix una humanitat que em commou. Al capdavall, que sigui fidel o no, m'importa ben poc. És com a les novel·les: l'important és que t'interessin, no li sembla?

Que passi un bon dia!

Pierre-Marie

PS: «Carreró», «El Claustre»... Sí, i tant, traslladi's ràpidament!

27 de febrer de 2013
D'Adeline a Pierre-Marie

Estimat Pierre-Marie,

Es podria dir que vostè té l'art de dir-ne una de freda i una de calenta! Per cert, aquest matí m'he llevat amb un fort refredat, i no és pas casualitat. Dit això, no n'hi vull carregar la culpa: aquesta zona rural on estic «enclaustrada» (veig que el llast de la meva adreça no li ha passat per alt, i em penedeixo de no haver tingut la seva clarividència abans d'instal·lar-me aquí ara fa nou anys) és especialment humida. Coneix la Sarthe? M'he adonat que mai no l'esmenta a les seves novel·les, però també he notat que no descriu el lloc on vostè viu, com si el seu imaginari tingués la necessitat de desubicar-se per realitzar-se. Li envejo aquesta llibertat total que li permet escapar-se de la realitat quotidiana.

Així doncs, no m'enviarà el sobre de seguida? No sé què dir-li. Bé, potser sí: de moment, prefereixo que es quedi allà on l'ha deixat.

La imatge de l'os dur de rosegar m'ha fet molt riure. Ningú no m'havia comparat mai amb un os. El retrat que vaig fer de mi, per desgràcia, és perfectament fidel... Durant tota l'adolescència vaig patir la cruel mirada dels meus «companys» de classe.

Pel que he llegit sobre vostè, dedueixo que aquest no és el seu cas, però confio en la seva capacitat d'imaginació per fer-se una idea del que suporta una nena, en una escola de barriada, quan no compleix els cànons actuals de bellesa. El rebuig i les humiliacions em podrien haver destrossat; vaig preferir adormir-me. Anestesiar-me. Però alguns esdeveniments recents m'han despertat d'aquesta llarga letargia, i ara vull viure plenament, sense concessions.

Doncs sí: canto! (El repertori del nostre director de cor va des del gòspel fins als cants litúrgics ortodoxos, passant per la cançó popular, està molt bé.) I a més, també ballo! M'és igual si semblo un ós o un hipopòtam. Ho hauria de provar, vostè. Encara que no es pugui recuperar el temps perdut, podem decidir no perdre'n més: és per això que també preparo el trasllat. Encara no tinc les caixes fetes, però vaig començar a fer una tria en sentit literal i figurat, i el sobre que li he enviat a vostè forma part d'aquesta selecció.

Si torna a patir insomni, faci-m'ho saber: faig unes infusions formidables que ho curen gairebé tot.

El seu «os»,

Adeline Parmelan

